

חלק ט - פרשת פקודי		
מחוק מדבש	וילנא	יום
תקלז-תקלז	רסג ע"ב	ראשון
תקלז-תקמב	רסד ע"א	שני
תקמב-תקמז	רסד ע"ב	שלישי
תקמז-תקנב	רסה ע"א	רביעי
תקנב-תקנז	רסה ע"ב	חמישי
תקנז-תקסב	רסו ע"א	שישי
תקסב-תקסח	רסו ע"ב	שבת

אויף די
פרשה
און עניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

נתגרב לעילוי ולטובת נשמת הר"ר ישעיה ז"ל בן יבלחט"א הר"ר אהרן הכהן הי"ד

י"ל בעזרהש"ת ע"י
מרכז "מיתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

עלון מס' 123 | פרשת ויק"פ - החודש תשפ"ג

כצאת השמש אומר הוא לבני אדם הודו לה' על כל הטובות

בְּשֶׁעֲתָא דְשִׁמְשָׁא נָפִיק בִּימָמָא בשעה שהשמש יוצא ביום, יִשְׂרָאֵל נִטְלֵי שִׁירְתָּא לְתַתָּא וְשִׁמְשָׁא לְעִילָא אז ישראל אומרים שירה למטה והשמש למעלה, דְּכְתִיב יִירָאוּךָ עִם שָׁמֶשׁ פי' ייראו ממך בעת שהשמש מתחיל להאיר, כִּי בְּשֶׁעֲתָא דְנִטְלֵי שִׁמְשָׁא בְּגַלְגְּלוּי בשעה שהשמש נוסע בגלגליו, פְּתַח קַל נְעִימוּתָא וְאָמַר שִׁירְתָּא פּוֹתַח קול נעים ואומר שירה, וּמָאִי שִׁירְתָּא קָאָמַר ומהו השירה שאומר, הוּדוּ לַיהוָה ה' קָרְאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בעמים עלילותיו, כִּי הַשֶּׁמֶשׁ מִשְׁגִּיחַ ורואה כל עלילותיו של הקב"ה מפני שהוא משמש ממזרח שמש עד מבואו, ואומר לבני האדם הודו לה' על כל הטובות שעושה עמכם, שִׁירוּ לוֹ זְמֵרוּ לוֹ שיחו בכל נפלאותיו, וגם תשיחו ביניכם בכל נפלאות ה' העושה בעולמו, וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחוּ לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימָמָא עִם שִׁמְשָׁא וישראל משבחים להקב"ה ביום עם השמש, הִדְא הוּא דְכְתִיב זהו שכתוב יִירָאוּךָ עִם שָׁמֶשׁ פי' מתי מתראים אליך עם שירות ותשבחות, בעת שהשמש מזמר לך, שאז מקבלים עליהם מלכות שמים, וְאָף עַל גַּב דְהָא אוֹקִימָנָא לְהָאֵי קָרְא וּאָף על פי שהעמדנו פסוק זה במס' ברכות (דף ט ע"ג) שמצוה להתפלל עם הניץ החמה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזַר, אֲלֶמְלָא דְבָנֵי עֲלָמָא אֲטִימִין לְפָא וּסְתִימִין עֵינֵינִין אם לא היו בני העולם אטומי לב וסתומי עיני השכל, לֹא יִכְלִין לְמִיקָם מְקַל נְעִימוּתָא דְגַלְגְּלָא דְשִׁמְשָׁא כִּד נִטְלֵי וּמְשַׁבַּח קְמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

אידיש

אײך. און דער פֿסוק זאָגט ווייטער, "שירוּ לוֹ זְמֵרוּ לוֹ שיחו בכל נפלאותיו", זינגט צו אים שפּילט פאר אים, רעדט אין אלע זיינע וואונדער, דאס מיינט אז איר זאלט שמועסן צווישן זיך איבער אלע וואונדער פונעם אויבערשטן וואס ער טוט אין זיין וועלט, און די אידן לויבן צום אויבערשטן בייטאג צוזאמען מיטן זון, און דאס איז וואס עס שטייט אין פֿסוק "ייראוך עִם שָׁמֶשׁ", דאס מיינט, אז ווען ווייזט מען זיך צו דיר מיט געזאנגען און לויב, דעמאלטס ווען דער זון זינגט פאר דיר, וואס דעמאלטס געמט מען אויף זיך מלכות שמים, און דער זוהר הקדוש פירט אויס, אז כאטש מיר האבן געשטעלט דעם פֿסוק אין מסכת ברכות, אויף דעם אז עס איז א מצוה צו דאווענען שחרית צוזאמען מיטן אויפשין פון דער זון, מראצדעם מיינט אויף דער פֿסוק צו ווייזן אויף דאס וואס מיר האבן נארוואס געלערנט.

האט רבי אלעזר געזאגט, אז ווען גישט אז די מענטשן פון די וועלט זענען מיט פארשטאפטע הערצער און מיט פארמאכטע אויגן פונעם שכל, וואלטן זיי גישט געקענט

ווען דער זון קומט ארויס, זאגט ער צו די מענטשן: דאנקט דעם אויבערשטן פאר אלע גוטס

זאגט דער זוהר הקדוש, ווען דער זון קומט ארויס בייטאג, דעמאלטס זאגן די אידן שירה דא אונטן, און דער זון זאגט שירה אויבן, אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "ייראוך עִם שָׁמֶשׁ", דאס מיינט אז די אידן וועלן פארקומן פון דיר אינדערצייט וואס דער זון הייבט אן צו לייכטן, ווייל ווען דער זון פארט מיט זיינע רעדער, הייבט ער אן צו זאגן שירה מיט א זיסע שטימע. פֿרעגט דער זוהר הקדוש, און וואס איז די שירה וואס ער זאגט, ענטפערט דער זוהר הקדוש, אז ער זאגט "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו", לויבט צום אויבערשטן, רופט אין זיין נאמען, לאזט וויסן צווישן די פֿעלקער די זאכן וואס ער טוט. ווייל דער זון קומט זיך אום און זעט אלעס וואס דער אויבערשטער טוט, וויבאלד ער דינט פון דער זייט וואו ער שיינט אויף ביז דארט וואו ער גייט אונטער, און ער זאגט צו די מענטשן, דאנקט דעם אויבערשטן פאר אלע גוטס וואס ער טוט מיט

לא היו יכולים לעמוד מקול הנעימות של גלגל השמש כשנוסע ומשבח להקב"ה, כי נעימות קול יתירה עוקר חיי הלב ומפרחת את הנשמה. (דף קצו ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' קצח)

המקבל את העני בסבר פנים יפות, מכבד את הקב"ה ששלח לו מתנה זו

קחו מאתכם תרומה ליהו"ה כדי לפרש פסוק זה מקדים, רבי יהודה פתח לפרש מש"כ הלא פרוס לרעב לחמך פי' תזהר לבצוע ולחתוך את לחמך למי שהוא רעב, ועניים מרודים תביא בית, פי' עניים הנאנחים שאין להם מקום לחסות בו אותם תביא אל ביתך, תא חזי זכאה חולקיה דבר נש פד מספנא אערע לגביה בא וראה אשרי חלקו של אדם כשעני נודמן ובא אליו מעצמו ולא היה צריך לרדוף אחריו, כי זהו סימן דההוא מספנא דורונא דקדשא בריך הוא הוי דשדר ליה שאותו העני הוא דורון של הקב"ה ששלחו אליו, וזה מראה שהקב"ה חפץ במצותיו מאד, לכן מאן דמקבל ליה לההוא דורונא בסבר אנפין זכאה חולקיה מי שמקבל את הדורון ההוא שהוא העני בסבר פנים יפות אשרי חלקו, כי הוא מכבד את הקב"ה ששלח את העני אצלו.

תא חזי מאן דחייס למספנא ואתיב ליה נפשיה בא וראה מי שמרחם על העני ומשיב את נפשו באכילה ושתייה, קדשא בריך הוא סליק עליה פאלו הוא ברא לנפשיה הקב"ה מעלה עליו כאילו הוא ברא אותו, ועל דא אברהם דהוה חייס לכל פני עלמא ועל כן אברהם שהיה מרחם על כל בני העולם, סליק עליה קדשא בריך הוא פאלו הוא ברא לון העלה עליו הקב"ה כאילו הוא ברא אותם, דכתיב אצל אברהם ושרה ואת הנפש אשר עשו בחרן כלומר שהשיבו את נפשם באכילה ושתייה לכן נחשב להם כאילו עשו ובראו אותם, ואף על גב דהא אוקימנא ואף על פי שביארנו פסוק זה על הגרים שגיירו, עכ"ז גם זה בכלל.

אידיש

האט אים געשיקט צו אים, און דאס ווייזט אז דער אויבערשטער וויל זייער שטארק אין זיינע מצות, דעריבער, וואויל אזי דער טייל פון דער וואס נעמט אויף אט די מתנה, וואס דאס איז דער ארימאן, מיט א שיינעם געזוכט, ווייל ער איז מכבד דעם אויבערשטן וואס ער האט אים געשיקט דער ארימאן.

זאגט דער זוהר הקדוש, קום און זע, אז דער וואס דערבארימט זיך אויפן ארימאן און ער קערט אים צוריק זיין גייסט דורך אים געבן עסן און טרינקען, וועט דער אויבערשטער עס רעכענען פאר אים אזוי ווי ער האט פאשאפן דעם ארימאן, און דעריבער, איז אברהם וואס ער האט זיך דערבארימט אויף אלע מענטשן פון די וועלט, האט עס דער אויבערשטער גערעכנט פאר אים אזוי ווי ער האט זיי פאשאפן, ווייל עס שטייט אין פסוק ביי אברהם און שרה, "ואת הנפש אשר עשו בחרן", און די נפשות וואס זיי האבן געמאכט אין חרן, דאס מיינט, אז זיי האבן צוריקגעקערט זייער גייסט דורכן זיי געבן עסן און טרינקען, דעריבער ווערט עס גערעכנט פאר זיי אזוי ווי זיי האבן זיי געמאכט און פאשאפן. און כאטש מיר האבן ערקלערט דעם פסוק אז עס גייט ארויף אויף די גרים וואס זיי, אברהם אבינו און שרה אמונו, האבן מגייר געווען, פונדעסטוועגן גייט דאס אויך אריין אין דעם.

אויסהאלטן פון דעם זיסן שטימע פונעם גלגל פון דער זון, אינדערצייט וואס ער פארט און ער לויבט פארן אויבערשטן, ווייל גאר א זיסע שטימע טוט אויסרייסן די לעבן פונעם הארץ און עס מאכט ארויספליען די נשמה.

ווער עס נעמט אויף דעם ארימאן מיט א שיינעם געזוכט, דער איז מכבד דעם אויבערשטן וואס האט אים געשיקט אט די מתנה

עס שטייט אין פסוק "קחו מאתכם תרומה לה'", נעמט פון אייך א ביישטייערונג פארן אויבערשטן. בדי צו ערקלערן דעם פסוק, האט רבי יהודה אנגעהויבן און האט צום ערשט ערקלערט דאס וואס עס שטייט אין פסוק "הלוא פרס לרעב לחמך", דו זאלסט אכטונג געבן אראפצושניידן פון דיין ברויט פאר דער וואס איז הונגעריג, "ועניים מרודים תביא בית", און ארימעלייט וואס קרעכצן ווייל זיי האבן נישט ארט וואו זיך צו שיצן, זאלסטו זיי אריינגעגעבן אין דיין הויז. זאגט דער זוהר הקדוש, קום און זע, אז וואויל אזי דער טייל פון א מענטש ווען עס קומט אליין אן צו אים אן ארימאן און ער האט אים נישט געדארפט נאכיאגן, ווייל דאס איז א סימן אז דער ארימאן איז א געשאנק פונעם אויבערשטן וואס דער אויבערשטער

ומתחיל לפרש מש"כ הלא פרוס, מאי פרוס מה פירושו, ואמר למפרס ליה מפה בנהמא ומזונא למיכל לפרוס לו מפה עם הלחם והמזון שנותן לו כדי לאכול דרך כבוד. דבר אחר פי' אחר על מש"כ הלא פרוס הוא לשון בציעה פמה דאת אמר כמו שנאמר פריס פריסת מלכותך, שפירושו שנחתך ונשבר מלכותך, כמו כן פרוס הוא לשון חתיכה, דבעי למפרס פריסין דנהמא קמיה בגין דלא לכסיף שצריך לחתוך חתיכות לחם לפני העני כדי שלא יתבייש לאכול, ויפרוס קמיה בעינא טבא ויחתוך לפניו בעין טובה ויפה.

ומש"כ הלא פרוס לרעב לחמך, הנה לחם לא כתיב סתם, אלא לחמך דהיינו שהוא דילך מממונך שנתן לו לחם שהוא שלך מממונך, ולא דגזילו ולא דעשק ולא דגנבה ולא של גזילה ולא של עושק ולא של גנבה, דאי הכי לאו זכותא הוא שאם כן אין זה זכות ומצוה מה שנותן לעני, אלא ווי ליה דאתי לאדפרא חובוי אלא אוי לו שבא להזכיר את עונו שגזל וגנב, כי מצות הצדקה שאדם עושה עולה למעלה, ואם היה הממון מגול אז הס"מ המתלבש בעבירה מתלבש עכשיו בלבוש זה הצדקה ועולה למעלה להיכל המלך בלבוש המצוה, ושם מקטרט על האדם שזו המצוה היא באה בעבירה, נמצא שהמצוה שחשב שתעלה למעלה ותקובל ברצון בעיני ה', היא הסיבה שיזכרוהו לרעה ונחשב לו כאילו הכניס צלם להיכל.

בגוונא דא כעין זה מש"כ קחו מאתכם תרומה פירושו לארמא ממה דלכוון שתרמו תרומה ממה שהוא שלכם, ולא מעשק ולא מגזל ולא מגנבה, והא אוקמוה והרי כבר ביארו חז"ל ענין זה.

(דף קצח ע"א, ובביאורינו כרך ח עמ' ריש-רכ)

בת קול יוצאת בכל יום מצד הרחמים: הזהרו מחטא

רבי יוסי פתח לדרוש בסתרי תורה, והתחיל לפרש מש"כ מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים

אידיש

פון גול, טוט דער סמ"ך מ"ם, וואס ער ווערט נתלבש אין די עברה, זיך יעצט מתלבש זיין מיט די לבוש פון אט די צדקה, און ער גייט ארויף אויבן צום היכל המלך מיט די לבוש פון די מצוה, און דארט איז ער מקטרג אויף דער מענטש, און ער טענה'ט אז דאס איז א מצוה הפאה בעברה, קומט אויס אז די מצוה וואס דער מענטש האט געמיינט אז עס וועט ארויפגיין למעלה און אנגענומען ווערן ברצון פארן אויבערשטן, טוט גאר צופרענגען אז ער זאל דערמאנט ווערן צום שלעכטן, און עס ווערט גערעכנט פאר אים אזוי ווי ער האט אריינגעברענגט א צלם בהיכל.

ענדליך צו דעם זאגט דער פסוק "קחו מאתכם תרומה", נעמט פון אייך א ביישטייערונג, דאס מיינט אז איר זאלט אפשיידן א ביישטייערונג פון דאס וואס איז אייערס, אבער נישט פון רויב אדער גול אדער גנבה, און חז"ל האבן שוין ערקלערט דעם ענין.

א בת קול גייט ארויס יעדן טאג מצד די בחינה פון רחמים. און רופט אויס: היט אייך פון זינד

רבי יוסי האט אנגעהויבן צו דרש'ען אין סתרי תורה, און האט ערקלערט דאס וואס עס שטייט אין פסוק, "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך נגד"

ערקלערט יעצט רבי יהודה וואס דער פסוק מיינט מיט די ווערטער "הלוא פרס", און ער זאגט, וואס מיינט "פרס", אז מען זאל אויסשפרייטן פארן ארימאן דעם טישטוד, מיט די ברויט און די עסן וואס ער נעמט אים כדי צו עסן בדרך כבוד. נאך א פשט אויף דאס וואס עס שטייט אין פסוק "הלוא פרס", דאס איז א לשון פון אויפשניידן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "פרס פריסת מלכותך", דאס מיינט אז דיין קעניגרייך איז צושניטן און צובראכן געווארן, אזוי אויך דא איז "פרס" א לשון פון שניידן, ווייל מען דארף שניידן שטיקלעך ברויט פארן ארימאן כדי ער זאל זיך נישט שעמען צו עסן, און דער בעל הבית זאל שניידן פאר אים מיט א גוט און ברייט אויג.

און דאס וואס עס שטייט אין פסוק "הלוא פרס לרעב לחמד", און עס שטייט נישט "לחם", סתם ברויט, נאר "לחמד", דיין ברויט, דאס מיינט אז דו זאלסט אים געבן ברויט וואס איז דיין, פון דיין געלט, און נישט פון גול, רויב, אדער גנבה ווייל אין אזא פאל איז דאס געבן פארן ארימאן נישט קיין זכות און קיין מצוה, נאר, וויי אזוי צו אים, וויבאלד עס קומט דערמאנען זיין זינד, וואס ער האט גע'גזל'ט און גע'גנב'עט, ווייל די מצוה פון צדקה וואס דער טוט גייט ארויף אויבן, און אויב די געלט איז געקומען

בְּךָ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם, וְאָמַר מִשִׁׁיכָה רַב טוֹבָךְ כַּאֲשֶׁר נִרְמַז שֶׁכֵּן הַצְדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְהַקְדִּים וְאָמַר כִּי כִּפְּזָה אֵיט לֹאן לְבִנֵי נִשְׂא לְאַסְתִּכְלָא כִּמְהָ יֵשׁ לְהֵם לְבִנֵי אָדָם לְעִיָּן וְלִהְתְּבוֹנֵן בְּדַרְכֵי ה', שְׁלֵא יַעֲשׂוּ אֶת הַמִּצְוֹת כְּמִצְוֹת אַנְשִׁים מְלֻמְדָה, וְלִמְנַדְע בְּאַרְחֻזֵי דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְגַם לְדַעַת בְּדַרְכֵי שֶׁל הַקַּב"ה, כְּמִשׁ (דְּזַרִּים נֹחַ ט) וְהִלְכַת בְּדַרְכֵי, וְעוֹד דְּרִשׁוּ חֲזו"ל (נִמְס' שְׁמַע דָּף קַלָּג ע"ג) מַה הוּא חֲנוּן וְרַחוּם אִף אַתָּה הִיָּה חֲנוּן וְרַחוּם.

דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא (דָּף רַב ע"ב) קָלָא נְפִיק כִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם יוֹצֵא קוֹל מִצַּד הַתְּפֹאֶרֶת שֶׁכָּבוּ הַשְּׁפַעַת הַרְחָמִים, וְאַכְרִיזֵי וְאָמַר וּמְכַרִּיזֵי וְאָמַר, כְּלוּמַר שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט הַקּוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְנִשְׁמַתוּ שֶׁל אָדָם שׁוֹמְעַת אוֹתוֹ, אֲסִתְמַרְוּ בְּנֵי עֲלָמָא הַשְּׁמֵרוּ וְהִזְהִירוּ בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁלֵא תַחֲטְאוּ עוֹד, טְרוּקוּ גְלִי חוֹבֵינָן תִּסְגְּרוּ אֶת פִּתְחֵי הָעוֹנוֹת בְּפִנֵי הַיֵּצֵר הָרַע, שְׁלֵא יִמְצֵא פֶתַח פֶּתוּחַ לְהִסִּית אֶתְכֶם, אֲסִתְלָקוּ מִרְשָׁתָא דְתַפְסִיס הַסִּתְלָקוּ מִרְשַׁת הַיֵּצֵר הָרַע הַתּוֹפֵס וְהַצּוֹדָה בְּנֵי אָדָם, כְּמַחֲזו"ל (לְצוֹת פ"ג מִשְׁנֵה ט"ו), וְהַצּוֹדָה פְּרוּסָה עַל כָּל הַחַיִּים, וְר"ל שֶׁתִּתְקַנּוּ בְּהַקְדָּם מַה שֶׁחֲטַאֲתֶם, עַד לָא יִתְפָּסוּן רַגְלֵיכֶם בְּהַאי רְשָׁתָא עַד שְׁלֵא יִהְיוּ נִתְפָּסוֹת רַגְלֵיכֶם בְּמִצְוֹת הַיֵּצֵר הָרַע.

וְאָמַר עוֹד כִּי גְלַגְלָא סְחָרָא תְדִיר הַגְּלַגֵּל שֶׁל הַנְּהַגַת הָעוֹלָם שֶׁבִּיַד הַמַּלְכוּת סוֹבֵב וְחוֹזֵר תָּמִיד, סְלִיק וְנִחַיִת לְפַעֲמִים עוֹלָה וּמִתְגַבֵּר הַרְחָמִים, וְלְפַעֲמִים יוֹרֵד וּמִתְגַבֵּר הַדִּין, וְוִי לְאִינוּן דְּדִחִיָּין רַגְלֵיכֶם מִגּוֹ גְלַגְלָא אוֹי לְאֵלוֹ שְׁדוּחִים אֶת רַגְלֵם מִתּוֹךְ הַגְּלַגֵּל שֶׁל הַמַּלְכוּת, כְּלוּמַר שֶׁאִינֶם רוֹצִים לְהַתְּנַהֵג בְּהַנְּהַגַת הַתּוֹרָה וְרוֹדְפִים אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבָם הַזּוֹנָה וּמִתְדַבְּקִים בְּהַחִיצוֹנִים, דְּהָא נְפִלֵי לְגוֹ עוֹמְקָא כִּי אִזּוּ הֵם נוֹפְלִים לְתוֹךְ עוֹמֵק הַגִּיהֶנֶם, דְּטַמִּיר לְאִינוּן חִיבֵי עֲלָמָא הַשְּׁמֹר לְאוֹתָם רְשַׁעֵי הָעוֹלָם, וְוִי לְאִינוּן דְּנִפְלִין וְלָא יִקְוּמוּן אוֹי לְאֵלוֹ הַרְשָׁעִים שֶׁהֵם נוֹפְלִים לְתוֹךְ הַגִּיהֶנֶם וְלֹא יִקְוּמוּ וְלֹא יִצְאוּ מִשֵּׁם לְעוֹלָם, וְלָא יִנְהָרוּ בְּנִהוּרָא דְגִנְזֵי לְצַדִּיקֵינָא לְעֲלָמָא דְאַתִּי וְלֹא יֵאִירוּ בְּאוֹר הַגִּנּוּזֵי לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְאוֹי לוֹ לְמִי שֶׁנִּדְחָה מֵהָאוֹר הַזֶּה.

אידיש

טיר אייך צו צוּרְעֵן, גײט אַוועק פּונעם געז פון דער יצֵר הָרַע וואס ער כאַפֵּט און פּאַנְט מענטשן, אזוי ווי חו"ל זאָגן "ומצודה פּוֹסֵה עַל כָּל הַחַיִּים", און אַ געז איז אויסקעשפּרײט איבער אַלע לעבעדיגע, דאס מײנט אז איר זאַלט וואס פּרײער פּאַרעכטן דאס וואס איר האט געזינדײגט, נאך אידער אייערע פּײס ווערן פּאַרעכטן אין די געזן פּונעם יצֵר הָרַע.

און רבי יוסי האט ווייטער געזאָגט, אז דאס ראד פון די הַנְּהַגָה פון די וועלט, וואס געפֿינט זיך ביי די בְּחִינָה פון מַלְכוּת, דרייט זיך שְׁטענדיג, אַמאַל גײט אַרױף די בְּחִינָה פון רַחֲמִים און עס שְׁטאַרַקט זיך, און אַמאַל גײט אַראַפּ די בְּחִינָה פון דִּין און עס שְׁטאַרַקט זיך. האט רבי יוסי געזאָגט, וויי אזוי צו די וואס שְׁטוּפֵן אַרױם זײערע פּײס פון די ראד פון בְּחִינַת הַמַּלְכוּת, דאס מײנט אז זיי ווילן זיך נישט פֿירן לױט די הַנְּהַגָה פון די תּוֹרָה, און זיי זאָגן נאך די גְלוֹסְטענישן פון זײער אַפּקערנדיגע הארץ און זיי קלעבן זיך אָן אין די חִיצוֹנִים, ווייל דעמאַלטס פּאַלן זיי אַרײן אין די טיפּעניש פּונעם גִּיהֶנֶם, וואס איז אַפּגעהיטן פאַר אַט די רְשָׁעִים פון די וועלט, וויי אזוי צו אַט די רְשָׁעִים וואס זיי פּאַלן אַרײן אינעם גִּיהֶנֶם, און זיי וועלן נישט אויפֿשטיין און וועלן נישט אַרױסגיין פון דאַרט קײנמאַל, און זיי וועלן נישט לײכטן מײטן לײכטיגקײט וואס איז באַהאַלטן פאַר די צַדִּיקִים אויף עוֹלָם הַבָּא, און וויי אזוי צו דעם וואס ווערט אַוועקגעשטופּט פון אַט דעם לײכטיגקײט.

בְּנֵי אָדָם, ווי גרויס און פּיל איז דיין גוֹטס וואס דו האַסט באַהאַלטן פאַר די וואס פּאַרעכטן דיר, און וואס דו האַסט געטון פאַר די וואס שיצן זיך אין דיר, אין פּאַרנט פון די מענטשן. און רבי יוסי האט געזאָגט, אז דאס וואס עס שְׁטײט אין פּסוק "מַה רַב טוֹבָךְ", דא איז מְרַמֵּז דער שְׁכַר פון די צַדִּיקִים אויף עוֹלָם הַבָּא, און צום ערשט האט רבי יוסי געזאָגט, וויפּיל דאַרפֿן די מענטשן זיך פּאַרטיפֿן און אַרײנגראכטן אין די וועגן פּונעם אויבערשטן, אז זיי זאָלן נישט טון די מִצְוֹת אזוי ווי עפּעס וואס מענטשן טועהן צוליב דאס געוואוינהייט, און אויך דאַרפֿן די מענטשן אַנערקענען די וועגן פּונעם אויבערשטן, אזוי ווי עס שְׁטײט אין פּסוק "וְהִלְכַתְּ בְּדַרְכֵי", און דו זאָלסט גיין אין די וועגן פּונעם אויבערשטן, און נאך האָבן חו"ל גע'דרש'נט דערױף אין מַסְכַּת שַׁבָּת, אז דאס מײנט אז אזוי ווי דער אויבערשטער איז דערפּאַרעמדיג, אזוי זאָלסטו אויך זיין דערפּאַרעמדיג.

ווייל יעדן טאג גײט אַרױם אַ קוֹל מִצַּד די בְּחִינָה פון תְּפֹאֶרֶת, וואס אין אים איז די הַשְּׁפָעָה פון רַחֲמִים, און עס רופּט אַרױם און זאָגט, דאס מײנט אז דער קוֹל ווערט פּאַרשפּרײט אין אַלע עוֹלָמוֹת, און די נִשְׁמָה פּונעם מענטשן הערט עס, און אזוי זאָגט דער קוֹל: היט אייך און געבט אַכטונג, איר מענטשן פון די וועלט, אז איר זאָלט מער נישט זינדײגן, און פּאַרמאַכט די עפּענונגען פון זינד אין פּאַרנט פּונעם יצֵר הָרַע, אז ער זאל נישט געפֿינען קיין אַפּענעם

זכאין אינון צדיקייא לעלמא דאיתי אשריהם הצדיקים לעולם הבא, דכמה נהורין גניזין לון כי כמה אורות גנוזים ושמורים להם, כמה עדונין בההוא עלמא טמירין לון כמה מעדנים צפונים להם בעולם ההוא, דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, ומפרש מש"כ מה רב טובך, הא אוקמוה הרי כבר ביארו החכמים, כי דא הוא אור דגניז לצדיקייא לעלמא דאיתי זהו האור הגנוז שגנוז הקב"ה לצדיקים לעולם הבא, דכתיב וירא אלהים את האור פי טוב הרי שהאור נקרא טוב, וכתיב אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה פי שהאור מוכן לצדיק, ועל דא ועל זה כתוב מה רב טובך, ומפרש פתיב הקא כתוב כאן בשכר הצדיקים לעתיד לבוא מה רב טובך, וכתיב התם ושם במעשה בראשית כתוב וירא אלהים את האור פי טוב הרי גזרה שוה, מה "טוב" של מעשה בראשית נאמר על האור, אף כאן בשכר הצדיקים "טובך" נאמר על האור, ופירושו מה רב וגדול אורך, אשר צפנת ליראיך.

ומש"כ אשר צפנת היינו בגין דאסתפל קדשא בריך הוא בההוא נהורא לפי שהסתכל הקב"ה באור החסד ההוא, שהוא אור טהור, ואסתפל באינון חייביא דזמינין למחטי בעלמא והסתכל באותם הרשעים העתידים לחטוא בעולם ולטמאות עצמם, ואינם ראויים שישתמשו בזה האור, לכן וגניז ליה לההוא נהורא גנוז הקב"ה את האור ההוא, למזפי ביה צדיקייא לעלמא דאיתי, כמה דאתמר לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שלמדנו.

(פקודי דף רכ ע"א-ע"ב, ובכיאורינו כרך ט עמ' ב-ד)

אידיש

ביי מעשה בראשית שטייט אין פסוק "וירא אלקים את האור פי טוב", האבן מיר א גזרה שוה, אז אזוי ווי דער "טוב" פון מעשה בראשית איז געזאגט געווארן אויפן ליכטיגקייט, אזוי אויך דא ביי די שכר פון די צדיקים איז "טובך" געזאגט געווארן אויפן ליכטיגקייט, און דער פסוק "מה רב טובך" מיינט צו זאגן, ווי פיל און גרויס איז דיין ליכטיגקייט, וואס דו האסט פאהאלטן פאר די וואס פארקומן דיר.

און דאס וואס עס שטייט ווייטער "אשר צפנת", דאס איז וויבאלד דער אויבערשטער האט אריינגעקוקט אינעם ליכטיגקייט פון אט די בתינה פון חסד, וואס דאס איז א לויטערע ליכטיגקייט, און ער האט אריינגעקוקט אין אט די רשעים וואס זענען אנגעגרייט צו זינדיגן אויף די וועלט און זיך מטמא זיין, און זיי זענען גישט ווערד זיך צו באניצן מיט אט דעם ליכטיגקייט, דעריבער האט דער אויבערשטער פאהאלטן אט דעם ליכטיגקייט, פדי צו מנקה זיין די צדיקים דערמיט אויף עולם הבא, אזוי ווי מיר האבן שוין געלערנט.

זאגט רבי יוסי ווייטער, וואויל איז צו די צדיקים אויף עולם הבא, ווייל אזויפיל ליכטיגקייטן איז פאהאלטן און אפגעהיטן פאר זיי, וויפיל גלוסטליגקייטן איז פאהאלטן פאר זיי אויף יענער וועלט, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך", ווי גרויס און פיל איז דיין גומס וואס דו האסט פאהאלטן פאר די וואס פארקומן דיר. און רבי יוסי ערקלערט, אז דאס וואס עס שטייט "מה רב טובך", האבן עס שוין די חברים ערקלערט, אז דאס איז דער אור הגנוז וואס דער אויבערשטער האט עס פאהאלטן פאר די צדיקים אויף עולם הבא, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "וירא אלקים את האור פי טוב", און גאט האט געזען די ליכטיגקייט אז עס איז גוט, זעען מיר אז די ליכטיגקייט ווערט אנגערופן "טוב", און נאך א פסוק שטייט "אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה", די ליכטיגקייט איז איינגעזיט, דאס מיינט אז עס איז אנגעגרייט פארן צדיק, און פאר די רעכטפארטיגע הערצער איז איינגעזיט שמחה, און דערויף שטייט אין פסוק "מה רב טובך", ערקלערט רבי יוסי, דא שטייט אז דער שכר פאר די צדיקים לעתיד לבא וועט זיין "מה רב טובך", און דארט

שבת דא שירתא

פנימיות התורה איז לעבן פאר די פנימיות הגוף וואס דאס איז דער נפש, און דער היצוניות דערפון איז פארן היצוניות פונעם גוף, און די וואס פאשעפטן זיך אין רמז און אין סוד קען דער יצר הרע זיך נישט רייצן אין זיי. (הגר"א, אבן שלמה, פרק ח' אות כ"ז)

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"זבלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(In 6.5/4.5)

גרויסע סעט (In 9.5/6.5)

קלענע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(In 7/5)